

16 . . . . . *Εἴ τις ἐκ τῆς ἀσεβοῦς τῶν Μανικαίων θρησκείας εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ ἀληθινὴν πίστιν μετέλθοι καὶ μετὰ τὴν τσαυτὴν ἡμῶν φιλανθρωπίαν καὶ τὰς πολλὰς προαγορευσεις καὶ τοὺς ἐνδεδομένους ἐπὶ τῇ μεταμελείᾳ καιροῦς εὐρεθεῖται τοῦ λοιποῦ τὰ τῆς προτέρας πλάνης διαπραττόμενος ἢ συνδιάγων καὶ τὴν τυχούσαν ὀμίλιαν πρὸς τινα τῶν τῆς αὐτῶν ὀλεθρίας πλάνης ποιούμενος καὶ μὴ παρακρῆμα τοῦτον ἢ συσχῶν παραδῶ τοῖς μεγαλοπρεπεστάτοις ἢ περιβλέπτοις ἢ λαμπροτάτοις ἀρχουσιν ἢ μηρῦση, ταῖς ἐσχάταις ἔσται τιμωρίας ὑπεύθυνος, οὐκ ἀναχωρῶν εἰς τινα σκῆψιν οὐδὲ περινοίας τισὶν ἀναβάλλεσθαι τὰς ἐπικειμένας αὐτῷ ποινὰς δυνά-*
1 *μενος. Πᾶση δὲ σπουδῇ χρησάσθωσαν οἱ ἐν ἀξίαις ἢ στρατείαις ἢ συστήμασι τισὶ καταλεγόμενοι διερευνησάσθαι, μὴ τις ἐν αὐτοῖς τῆς ἀπηγορευμένης ταύτης μαρίας ἔστί, καὶ τὸν εὐρισκόμενον φανεροῦν, εἰδότες ὡς, εἴποτε τοιοῦτός τις ἐν αὐτοῖς εὐρεθεῖται καὶ ποινὰς ὑποβαλλόμενος κατάθροιστο, ὡς ἐγινώσκето τοιοῦτος ἂν ἐκείνοις, οὐδὲ αὐτοὶ τὴν ἀρμοδίαν τιμωρίαν ἐκφεύξονται, εἰ καὶ μὴ τῆς αὐτῆς ἐκείνῳ πλάνης ἐτύγχανον ὄντες. τὰ αὐτὰ γὰρ ἀμαρτάνειν δοκοῦσιν οἱ γινώσκοντες μὲν τὸν ἀμαρτάνοντα, μὴ*
2 *ποιοῦντες δὲ τοῦτον κατάδηλον. Γινωσκέτωσαν τοῖν ἅπαντες, ὡς οὐδεμιᾶς τεύξονται φιλανθρωπίας οἱ μετὰ τὴν μετάνοιαν καθ' οἰονδήποτε τρόπον γινομένην πάλιν ἐν ταῖς τῶν Μανικαίων μυσαραῖς βλασημίαις ἀλισκόμενοι, καὶ σπουδαζέτωσαν καθαρὰ καὶ ἀμεταβλήτῳ γνώμῃ τὴν τε τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν ἐκ τῆς τῶν κριεττόνων ἐπιλογῆς καὶ τὴν ἡμετέ-*
3 *ραν εὐμένειαν ἐφελκύσασθαι. Κάκεινο δὲ θεσπίζομεν, εἴ τις ἔχων βιβλία τῇ πανταχόθεν ἀσεβεί τῶν Μανικαίων πλάνῃ προσήκοντα μὴ ταῦτα δηλαδὴ ποιήσειεν, ἐφ' ᾧ καταφλεχθῆναι καὶ παντελῶς ἐξ ἀνθρώπων ἀφανῆ γενέσθαι, ἢ καὶ καθ' οἰανοῦν πρόφασιν εὐρεθεῖται παρ' αὐτῷ τὰ τοιαῦτα βιβλία, ὁμοίως καὶ αὐτὸν ποινὴν ὑποστῆναι τὴν προσήκουσαν.*
4 *Ἐκείνους δὲ μάλιστα τῶν ἐσχάτων τιμωριῶν ἀξιούς εἶναι κρίνομεν, ὅσοι προσποιησάμενοι τὸ ἀπολιμπάνειν τὴν ἀσεβῆ ταύτην πλάνην καὶ εἰς τὸ σωτηριῶδες τῶν ὀρθοδόξων Χριστιανῶν μετιέναι δόγμα μετὰ ταῦτα χαίροντες φαίνονται τῇ τῶν ὀλεθρίων ἀνθρώπων συνδιαγωγῇ καὶ τὰ ἐκείνων φάλπιοντες καὶ πάντα τρόπον αὐτοῖς τὰ ἀσεβήματα συγκρύπτου-*
5 *τες. Οἱ γὰρ πάλαι μὲν ἐν τοῖς ἀσεβέσι κατατριβέντες συλλόγοις, μετὰ δὲ ταῦτα τοῦ σεπτοῦ τῶν Χριστιανῶν ἀξιοθέντες δόγματος οὕτως ἂν ἐν ἀσφαλεῖ μένοιεν, εἰ μηδενὶ τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων ἐκείνων φανείεν κεικοινηκότες τῆς γοῦν τυχούσης ὀμιλίας, ἢ, εἴ τισιν αὐτῶν ὠμίλησαν, τοῦτον εὐθὺς ἐκφαίνοντες καὶ παραδίδόντες νομίμῳ δικαστῇ (διὰ τοῦτου γὰρ μόνου δείξουσιν ἅπασιν, ὡς οὐ κατὰ τινα δυσσεβῆ προσποίησιν, ἀλλ' ὀρθῇ διανοίᾳ τῷ ἀγίῳ καὶ προσκνητῷ δόγματι προσκεχωρήκασιν)· ὡς, εἴγε τούτων ἀμελήσαντες ἐντυγχάνοντες μὲν τοιοῦτοις ἀσεβέσιν ἀνθρώποις ἀλοῖεν, σπουδαζόντες δὲ λανθάν-*

*νειν αὐτοὺς καὶ μὴ παραδίδοσθαι τοῖς νόμοις, ἀνα-
ξίους ἑαυτοὺς πάσης συγγνώμης ἐντεῦθεν ἀποφαί-
νοντες τὰς προσηκούσας καὶ τοῖς πρωτοτύπως ἡσεβη-
κόσι δικαίως ἐπενεχθεῖσας ποινὰς ὑφέξουσιν.*

id est:

Si quis ex impia Manichaeorum superstitione ad rectam veramque fidem transit et post tantam indulgentiam nostram et multas admonitiones et tempora paenitentiae permissa in futurum deprehensus fuerit priorem errorem sequi vel conversari et commercium quoddam habere cum aliquo ex perniciosi erroris adseclis nec confestim eum vel deprehendens gloriosissimis sive spectabilibus sive clarissimis rectoribus tradiderit vel detulerit, extremo supplicio obnoxius erit, ut neque ad excusationem ullam refugiat neque ullis machinationibus poenas sibi impositas differre possit.

1 ¶ Omni autem studio nitantur qui in dignitatibus militiis collegiis constituti sunt, ut perquirant, num quis inter ipsos ad hunc interdictum furem pertineat, et quem invenerint eum denuntient scientes, si quando talis inter ipsos inventus fuerit poenisque sublectus et apparuerit talem, illis cognitum fuisse, ne ipsos quidem competentem vindictam evasuros esse, etiamsi non in eodem cum ipso errore fuerint, eadem enim peccare videntur, qui, quem peccare cognoverunt, eum non indicant.

2 ¶ Sciant igitur omnes nullius clementiae participes fore eos, qui poenitentia quoquo modo acta rursus in sceleratis Manichaeorum blasphemii deprehenduntur, et studeant puro immutabilique animo tam dei clementiam electione meliorum quam benignitatem nostram provocare.

3 ¶ Illud quoque sancimus, ut si quis, cum libros ad Manichaeorum ex omni parte impium errorem pertinentes habeat, eos non prodat, ut comburantur et prorsus de medio tollantur, vel etiam sub quovis praetextu tales libri apud eum inventi fuerint, similiter competentem poenam, subeat.

4 ¶ Illos vero potissimum ultimo supplicio dignos esse censemus, qui cum se hunc impium errorem deserere et ad salubre orthodoxorum Christianorum dogma transire simulaverint, deinde perditorum hominum conversatione delectari remque eorum fovere atque omnimodo impietates cum ipsis celare videantur.

5 ¶ Qui enim antea in impiis coetibus versati deinde venerabili Christianorum dogmate digni habiti sunt, ii tum demum securi fiunt, eum constiterit eos cum nemine illorum hominum impiorum ex tali coetu conversari vel, si cum eorum quo conversati sunt, eum statim detulisse et legitimo iudici tradidisse apparuerit (per hoc enim solum omnibus ostendunt se non ex impia quadam simulatione, sed recta intentione sanctum venerandumque dogma amplexos esse): ita ut si his neglectis deprehensi fuerint eiusmodi impios homines offendisse et operam dedisse, ut eos occultarent neque legibus traderent, indignos se omni venia inde probantes competentes iisque qui proprie impii sunt impositas poenas soluturi sint.